

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Paweł Rygiel
Sędziowie:	SSA Barbara Górczanowska (spr.) SSA Grzegorz Krężolek
Protokolant:	st.sekr.sądowy Katarzyna Wilczura

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2016 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko Skarbowi Państwa – Generalnej Dyrekcji (...)

(...)w K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 25 listopada 2015 r. sygn. akt I C 1292/13

1. oddala apelację;

2. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa- Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 5 400zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;

3. przyznaje od Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz adwokata J. G. kwotę 6 642 zł (sześć tysięcy sześćset czterdzieści dwa złote), w tym 1 242 zł podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Barbara Górczanowska SSA Paweł Rygiel SSA Grzegorz Krężolek

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 18 maja 2016 r.

Powód J. K. w ostatecznie sprecyzowanym żądaniu pozwu skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa – Generalnej Dyrekcji (...) w K. wniósł o zasądzenie kwoty 250.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wyniku wypadku komunikacyjnego w dniu 18 lutego 2013 r. na ul. (...) w O.. Powód zarzucał, że do wypadku doszło wskutek źle oznakowanego wyjazdu z parkingu przy markecie (...), za co odpowiedzialność ponosi pozwany.

Pozwany Skarb Państwa - Generalna Dyrekcja (...) K. wniósł o oddalenie powództwa kwestionując roszczenie powoda co do zasady, jak i co do wysokości.

Wyrokiem z dnia 25 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział I Cywilny oddalił powództwo, zasądził od powoda J. K. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 7200 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy podał, że w dniu 18 lutego 2013 r. w O. na ul. (...), będącej drogą krajową nr (...) doszło do wypadku samochodowego, w wyniku którego zderzyły się dwa pojazdy. Kierujący samochodem osobowym marki F. (...) nr rej. (...), G. S. wyjeżdżając z drogi prowadzącej od strony marketu (...) skręcił w lewo na ul. (...), po której z lewej strony nadjeżdżał kierujący samochodem osobowym marki A. (...) nr rej. (...), A. T. i nie ustępując pierwszeństwa przejazdu pierwszemu ze wskazanych pojazdów G. S. doprowadził do zderzenia z tym pojazdem. Powód J. K. podróżował samochodem marki A. jako pasażer, zajmując miejsce obok kierowcy. Sąd Okręgowy ustalił, że w postępowaniu karnym, w którym powód brał udział w charakterze oskarżyciela posiłkowego, wyrokiem z dnia 10 grudnia 2014 r., sygn. akt II K 352/13 Sąd Rejonowy w O., Wydział II Karny warunkowo umorzył postępowanie karne wobec sprawcy wypadku G. S.. Sąd ustalił, że oskarżony G. S. w dniu 18 lutego 2013 r. w miejscowości O., na ul. (...), woj. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w art. 3 ust. 1, art. 17 ust. 1 i ust. 2 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) i włączając się do ruchu z parkingu przy markecie (...), nie zachował należytej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu jadącemu pasem ruchu przeznaczonym do jazdy na wprost wydzielonym z jezdni ul. (...) kierującemu samochodem marki A. (...) o nr rej. (...), doprowadzając do zderzenia z tym pojazdem i powodując w ten sposób nieumyślnie wypadek, w którym pasażer samochodu marki A. (...) – J. K. doznał obrażeń ciała w postaci: złamania kręgosłupa w zakresie trzonu kręgowego i nasady zęba kręgu C2 oraz złamania trzonu mostka naruszających czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu w dyspozycji art. 157 § 1 kk, czym wyczerpał znamiona występkę z art. 177 § 1 kk. Jednocześnie Sąd uznał, że wina oskarżonego i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości zatem warunkowo umorzył postępowanie karne przeciwko oskarżonemu G. S. – kierującemu pojazdem marki F. (...) na okres próby wynoszący jeden rok. Od powyższego wyroku apelację wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego (powoda) J. K.. W wyniku rozpoznania apelacji Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy wyrokiem z dnia 21 października 2015 r., sygn. akt IV Ka 127/15 utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Według ustaleń Sądu pierwszej instancji, wyniku zaistniałego wypadku samochodowego powód doznał obrażeń fizycznych. Tuż po wypadku powód był hospitalizowany na Oddziale Ortopedii Szpitala w O.. Rozpoznano wówczas u niego złamanie drugiego kręgu szyjnego oraz złamanie mostka po urazie przedniej ściany klatki piersiowej. Został zakwalifikowany do leczenia zachowawczego. Ostatecznie stwierdzono, iż przedmiotowe zdarzenie spowodowało u powoda uraz głowy ze wstrząśnięciem mózgu, złamanie trzonu obrotnika i nasady zęba, złamanie 1/2 długości trzonu mostka. Następstwami obrażeń doznanych przez powoda jest ograniczenie ruchomości kręgosłupa szyjnego oraz bolesność przy głębszym nabieraniu powietrza do płuc związana z przebyłym złamaniem 1/2 mostka. W stosunku do powoda jeszcze przed wypadkiem samochodowym z dnia 18 lutego 2013 r. orzeczono częściową niezdolność do pracy, natomiast zdarzenie to nie spowodowało u niego całkowitej lub znacznej trwałej niezdolności do pracy w zawodzie, biorąc pod uwagę stopień wykształcenia i rodzaj wykonywanej przez powoda pracy zarobkowej. Obrażenia jakich doznał powód stanowią uszczerbek na zdrowiu trwający powyżej siedmiu dni, o którym mowa w art. 157 § 1 k.k.

Sąd podał następnie, że droga krajowa nr (...), na której doszło do zderzenia w/w pojazdów, na odcinku skrzyżowania z wjazdem na parking położony przy markecie (...) obejmuje ul. (...) w O.. Droga ta jest dwukierunkowa, dwupasmowa.

Dla pojazdów jadących od strony ul. (...) (lub miejscowości B.) w niedalekiej odległości od miejsca wypadku, istnieje dodatkowy pas ruchu, zatem dla tego kierunku ruchu przeznaczone są dwa pasy ruchu. Pas prawy przeznaczony jest dla pojazdów skręcających w prawą stronę parkingu marketu (...). Lewym pasem ruchu poruszają się natomiast kierujący jadący prosto w kierunku ul. (...) (centrum O.). Pasy ruchu wyznaczone są poziomymi znakami drogowymi. Wyjazd z parkingu ma trzy pasy ruchu. Jeden przeznaczony dla pojazdów, które wjeżdżają na parking z ul. (...). Pozostałe dwa pasy służą do wyjazdu z parkingu na ul. (...), przy czym z lewego pasa ruchu można wjechać na ul. (...) w kierunku ul. (...), z prawego pasa ruchu można pojechać na ul. (...) w stronę ul. (...). Przy wyjeździe z parkingu marketu (...) został ustawiony znak drogowy „(...) ustąp pierwszeństwa przejazdu”. Kierujący samochodem marki F. (...) G. S. wyjeżdżając z parkingu zauważył jadący ul. (...) od strony ul. (...) bus mrugający światłami. Gdy kierujący F. wjechał na skrzyżowanie, zderzył się z samochodem marki A. (...), który nadjechał za busem ustawionym na pasie do skrętu na parking. Jak wyżej wskazano, przyczyną wypadku stało się nieustąpienie pierwszeństwa przez kierującego samochodem marki F.. Oznakowanie skrzyżowania było prawidłowe. Ustawiony znak „(...) ustąp pierwszeństwa przejazdu” nakłada na każdorazowego kierującego zamierzającego skręcić w lewo w ul. (...) obowiązek upewnienia się czy na jezdni nie znajdują się inne pojazdy, które mają pierwszeństwo przejazdu. Kierujący G. S. nie zastosował się do wyżej wskazanego znaku drogowego, nie zdając sobie sprawy, iż za busem może znajdować się w bliskiej odległości następny pojazd. Ustawienie przy wyjeździe z parkingu znaku „(...) nakaz jazdy w prawo za znakiem” ułatwiłoby sprawność ruchu na w/w skrzyżowaniu. To G. S. ponosi wyłączną winę za zderzenie, w wyniku którego ucierpiał powód.

Sąd Okręgowy podał, że powyższych ustaleń dokonał na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy II K 352/13 Sądu Rejonowego w O. oraz opinii biegłego sądowego ds. rekonstrukcji zdarzeń drogowych W. W., natomiast zeznania świadków M. P. i J. C. (1) Sąd pominął, gdyż świadkowie ci nie byli obecni na miejscu podczas wypadku, a nadto okoliczności na które byli przesłuchani zostały wykazane innymi dowodami, w szczególności dowodami z dokumentów urzędowych. Sąd pominął również dowód z zeznań powoda, gdyż zdaniem Sadu co do organizacji ruchu kluczowe znaczenie w sprawie mają nie źródła osobowe, a opinia biegłego.

Poczynione ustalenia doprowadziły Sąd Okręgowy do przekonania, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd wskazał, że aby przyjąć odpowiedzialność deliktową niezbędnym jest wykazanie przez powoda, na którym spoczywa ciężar dowodu (art. 6 k.c.) istnienia winy po stronie pozwanej, związku przyczynowego pomiędzy wadliwym działaniem lub zaniechaniem odpowiedzialnego oraz powstanie w jego wyniku szkody po stronie powoda. W niniejszej sprawie niewątpliwie - co zostało wykazane w ramach prawomocnie zakończonego postępowania karnego - winę za wypadek mający miejsce w dniu 18 lutego 2013 r. na drodze krajowej nr (...) w O. ponosi kierujący samochodem osobowym marki F. (...), G. S., który wyjeżdżając z parkingu usytuowanego przy markecie (...) nie ustąpił pierwszeństwa jadącemu prawidłowo z lewej strony samochodowi marki A. (...), którego pasażerem był powód. W realiach niniejszej sprawy nie zaistniały przesłanki, które uzasadniałyby odpowiedzialność Skarbu Państwa - Generalnej Dyrekcji (...) w K.. Powód nie wykazał ani winy ani związku przyczynowego pomiędzy organizacją ruchu i ustawieniem konkretnych znaków lub nie ustawieniem innych a szkodą w postaci pogorszenia stanu zdrowia powoda. Ze sporządzonej na potrzeby postępowania specjalistycznej opinii z zakresu rekonstrukcji wypadków wynika, iż nie sposób jest jednoznacznie i definitywnie stwierdzić, aby organizacja ruchu na przedmiotowym skrzyżowaniu była nieprawidłowa, ani - co istotne - jaki miała wpływ na zaistnienie wypadku. Jak wynika z całokształtu materiału dowodowego oraz zasad doświadczenia życiowego kierujący pojazdem wyjeżdżając z parkingu obowiązany był czekać przed skrzyżowaniem tak długo aż nie upewni się, czy nie nadjeżdża z żadnej ze stron ul. (...) pojazd, z którym może dojść do zderzenia.

Sąd Okręgowy podkreślił ponadto, że do kwestionowania organizacji ruchu pojazdów służy droga postępowania administracyjnego. Sąd powszechny nie jest właściwy, aby oceniać słuszność czy zasadność konkretnych rozwiązań na drogach publicznych, które opracowywane są i zatwierdzane na podstawie stosownych przepisów z zakresu ruchu drogowego. Nie budzi wątpliwości judykatury, iż zatwierdzenie organizacji ruchu przez organ jednostki samorządu terytorialnego wskazany w art. 10 ust. 4, 5, 6 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 ze zm.), na podstawie § ust. 1 pkt 3, § 6 ust. 1 i § 8 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury

z dnia 23 września 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków zarządzania ruchem na drogach oraz wykonywania nadzoru nad tym zarządzaniem (Dz. U. Nr 177, poz. 1729), jest aktem, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 ze zm.) (por. uchwała (7) Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 czerwca 2014 r., sygn. akt I OPS 14/13, LEX nr 1476996). Zgodnie bowiem z art. 3 § 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 ze zm.) kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na akty organów jednostek samorządu terytorialnego i ich związków, inne niż określone w pkt 5, podejmowane w sprawach z zakresu administracji publicznej. Wobec powyższego, dla przyjęcia odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa, o której mowa w art. 417¹ § 2 k.c., niezbędnym jest uzyskanie orzeczenia prejudycjalnego, w którym stwierdzona zostanie niezgodność orzeczenia lub decyzji z prawem. Ewentualne nieprawidłowości w organizacji ruchu na skrzyżowaniu ulic, na którym doszło do krytycznego zdarzenia powód winien zatem zwalczać za pomocą dostępnych środków na drodze administracyjnej i sądownoadministracyjnej i dopiero w przypadku ustalenia przez sądy administracyjne, iż doszło do wydania decyzji o organizacji ruchu w sposób sprzeczny z prawem, dochodzić swoich racji przed sądem powszechnym. Z uwagi na powyższe Sąd oddalił powództwo orzekając o kosztach procesu na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł powód J. K., zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi powód zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów i pominięcie wniosków płynących ze sporządzonej w sprawie opinii biegłego sądowego do spraw rekonstrukcji wypadków drogowych mgr inż. W. W., z których wynika, iż zastosowany w miejscu wypadku sposób oznakowania wyjazdu za pomocą znaków pionowych sprzyjał podejmowaniu przez kierujących manewrów mogących prowadzić do kolizji drogowych, jak również pominięcie zeznań świadków M. P. i J. C. (2) pomimo iż z ww. zeznań wynika, że w miejscu wypadku, w którym udział brał powód bardzo często dochodzi do podobnych kolizji, a winę za to ponosi oznakowanie, które stwarza potencjalne ryzyko owych zdarzeń drogowych.

2. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. poprzez ich zastosowanie i obciążenie powoda kosztami procesu w postaci kosztów zastępstwa procesowego profesjonalnego pełnomocnika Skarbu Państwa;

3. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 102 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i nieodstąpienie od obciążania powoda kosztami procesu w postaci kosztów zastępstwa procesowego profesjonalnego pełnomocnika Skarbu Państwa w sytuacji, gdy istniały podstawy do odstąpienia od obciążania powoda ww. kosztami.

W oparciu o powyższe zarzuty powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji z pozostawieniem temu sądowi obowiązku orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego; przyznanie od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika powoda ustanowionego z urzędu kosztów zastępstwa procesowego powoda w postępowaniu apelacyjnym nie opłaconych przez niego w całości, ani w części, ewentualnie o zmianę punktu 2 zaskarżonego wyroku poprzez odstąpienie od obciążania powoda kosztami postępowania przed Sądem I Instancji; odstąpienie od obciążania powoda kosztami postępowania apelacyjnego; przyznanie od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika powoda ustanowionego z urzędu kosztów zastępstwa procesowego powoda w postępowaniu apelacyjnym nie opłaconych przez niego w całości, ani w części.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie znajduje uzasadnionych podstaw.

Podniesione w apelacji zarzuty są nietrafne i nie wykazujące wadliwości wydanego wyroku. Dokonana przez Sąd pierwszej instancji ocena dowodów ani wynikające z niej ustalenia faktyczne nie nasuwają zastrzeżeń, z tych zatem względów ustalenia Sądu Okręgowego stanowią podstawę rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego.

Naruszenie prawa procesowego powód dostrzegł w uchybieniu przepisowi art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów i pominięcie wniosków płynących ze sporządzonej w sprawie opinii biegłego sądowego do spraw rekonstrukcji wypadków drogowych mgr inż. W. W., z których wynika, iż zastosowany w miejscu wypadku sposób oznakowania wyjazdu za pomocą znaków pionowych sprzyjał podejmowaniu przez kierujących manewrów mogących prowadzić do kolizji drogowych, jak również pominięcie zeznań świadków M. P. i J. C. (3) pomimo iż z ww. zeznań wynika, że w miejscu wypadku, w którym udział brał powód bardzo często dochodzi do podobnych kolizji, a winę za to ponosi oznakowanie, które stwarza potencjalne ryzyko owych zdarzeń drogowych. Przypomnieć jednak należy, że aby zarzut naruszenia przepisu art. 233 k.p.c. mógł być uznany za skutecznie postawiony wykazać trzeba, iż Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Tymczasem powód nie wykazywał ani nie podnosił, że Sąd rażąco naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy. Wbrew zarzutom powoda, z opinii biegłego jednoznacznie wynika, że oznakowanie drogowe przedmiotowego skrzyżowania, na którym doszło do kolizji, jest prawidłowe. Wprawdzie biegły zwrócił uwagę, że konieczność ustąpienia pierwszeństwa przez kierowcę wyjeżdżającego z parkingu, pojazdom jadącym w trzech różnych kierunkach, może wpływać na długość oczekiwania na wyjazd, co oddziałuje z kolei na nerwowość kierowcy, jednakże jeżeli kierowcy przestrzegają przepisów ruchu drogowego, do sytuacji kolizyjnych nie powinno dojść. Należy podkreślić przy tym, że nawet jeśli sytuacja drogowa jest trudna, nie zwalnia to uczestników ruchu od obowiązku przestrzegania przepisów drogowych i oznakowani i ustąpieniu pierwszeństwa przejazdu. W sprawie karnej o sygn. akt II K 352/13 Sąd Rejonowy w O., Wydział II Karny warunkowo umarzając postępowanie karne wobec sprawcy wypadku G. S., jednoznacznie stwierdził, że G. S. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w art. 3 ust. 1, art. 17 ust. 1 i ust. 2 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym w ten sposób, że włączając się do ruchu z parkingu przy markecie (...), nie zachował należytej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu jadącemu pasem ruchu przeznaczonym do jazdy na wprost wydzielonym z jezdni ul. (...) kierującemu samochodem marki A. (...) o nr rej. (...), doprowadzając do zderzenia z tym pojazdem i powodując w ten sposób nieumyślnie wypadek, w którym powód, jako pasażer tego samochodu, doznał obrażeń ciała. Ocena opinii biegłego i wyciągnięte z niej wnioski są zatem w pełni prawidłowe i korelują z wynikiem postępowania karnego. W ustalonym stanie faktycznym brak było bowiem podstaw do przyjęcia, że do przedmiotowego zdarzenia doszło na skutek wadliwego oznakowania drogi krajowej i dopuszczenia na przedmiotowym skrzyżowaniu możliwości skrętu w lewo oraz że doszłoby do niego nawet jeśliby kierujący samochodem marki A. (...) G. S. zachował należyłą ostrożność i zastosował się do przepisów ruchu drogowego oraz oznakowani. Z przedstawionych względów ustalenie przez Sąd pierwszej instancji, że brak jest po stronie pozwanego zawinienia, jest w pełni uprawnione.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 102 k.p.c. należy wskazać, że przewidziane tym przepisem nieobciążanie strony przegrywającej proces kosztami stanowi przełamanie podstawowej zasady dotyczącej rozliczenia kosztów postępowania między stronami, a mianowicie zasady odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 k.p.c.). Tym samym, stosowanie tej instytucji możliwe jest jedynie wyjątkowo i musi być umotywowane szczególnymi okolicznościami samej sprawy. Dla zwolnienia strony od obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi niewystarczające są względy dotyczące sytuacji życiowej strony przegrywającej sprawę, zwłaszcza jeśli to ona zainicjowała postępowanie, bowiem powinna się liczyć z koniecznością poniesienia tych kosztów. Także subiektywne odczucia co do zasadności dochodzonego roszczenia nie stanowią okoliczności wyjątkowej, skoro każda osoba inicjująca sprawę sądową lub podejmująca się obrony swych praw w wytoczonym przeciwko niej procesie, jest przekonana o słuszności swoich racji, inaczej jej zachowanie należałoby uznać za nieracjonalne. Powyższego rodzaju kwestie mają znaczenie co najwyżej uzupełniające dla oceny innych przesłanek warunkujących nieobciążanie strony kosztami procesu. Natomiast podstawę do zastosowania art. 102 k.p.c. mogą stanowić jedynie obiektywne lub racjonalnie zobiektywizowane okoliczności sprawy, w szczególności jeśli wskazują na usprawiedliwione przekonanie strony o przysługującym jej roszczeniu lub słuszności zarzutów.

Na uzasadnienie, iż w niniejszej sprawie zachodzi szczególny wypadek, skarżący, poza swoją sytuacją materialną i życiową, w tym stan zdrowia będący wynikiem wypadku komunikacyjnego, nie powołał się na żadne inne okoliczności. Wymienione argumenty nie stanowią jednak okoliczności, która wpływałaby na ocenę zasadności obciążenia powoda

kosztami procesu na rzecz pozwanego. Roszczenie powoda, oparte na określonym stanie faktycznym, okazało się bowiem obiektywnie nieuzasadnione a powód przed wszczęciem procesu powinien racjonalnie ocenić swoje szanse na osiągnięcie oczekiwanego celu i ryzyko ponoszenia związanych z procesem kosztów. W okolicznościach niniejszej sprawy przekonanie powoda o słuszności dochodzonego roszczenia ma wyłącznie subiektywny charakter i nie znajduje usprawiedliwienia w obiektywnym stanie rzeczy, zwłaszcza, że powód dochodzi już w innym procesie roszczeń od sprawcy wypadku, G. S.. Również trudna sytuacja materialna powoda może uzasadniać co najwyżej zwolnienie go od kosztów sądowych, natomiast nie usprawiedliwia przeniesienia ciężaru finansowego prowadzenia procesu na pozwanego, zwłaszcza w sytuacji, gdy zostało ono zainicjowane przez powoda. W niniejszej sprawie nie było zatem podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c. i przy orzekaniu o kosztach procesu Sąd Okręgowy prawidłowo zastosował zasadę ogólną wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c.

Z tych wszystkich względów apelacja podlegała oddaleniu, na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 490). Pełnomocnikowi powoda ustanowionemu z urzędu przyznano koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, zgodnie z wymienionymi przepisami.

SSA Grzegorz Krężolek	SSA Paweł Rygiel	SSA Barbara Górczanowska
-----------------------	------------------	--------------------------